DINY HURKMANS

EN

ADRIAAN VAN DER LINDEN

GEVEN U HIERMEDE KENNIS VAN HUN VOORGENOMEN HUWELIJK, WAARVAN DE INZEGENING ZAL PLAATS HEBBEN OP VRIJDAG 3 APRIL A.S. TIJDENS DE PLECHTIGE H. MIS DIE TOT HUN INTENTIE AAN GOD ZAL WORDEN OPGEDRAGEN OM 9.30 UUR IN DE PAROCHIEKERK VAN DE H. LAMBERTUS TE VEGHEL.

Diny Hurkmans

13 januari 1940

Adriaan van der Linden

7 september 1934

'We draaiden steeds om elkaar heen'

"Adriaan kwam met zijn vrienden bij ons thuis buurten. Dat was de gewoonte toen."
"Maar ik had haar allang een beetje in de gaten."
"Dat weet ik niet."
"Ikke wel."
"Het was op het Havelt."
"Daar kreeg ik mijn urste bekske koffie."
"Ik was 16 en jij bent vijf jaar, vijf maanden en 6 dagen ouder."
"Ik ging daar dorsen en kreeg koffie."
"In het bakhuis heb ik dat eerste bekske koffie gekregen van Diny's."
"Maar toen had ik nog niks in de gaten."
"Ik dacht 'hé, die moet ik hebben!'"
"Het jaar erop kreeg ik een kusje van hem."
"En kreeg ik een kusje terug."
"Maar verder nog niks."
"Nee, dat mocht niet. Als ze dat zagen, was het hommeles
"We waren te jong. Voordat je 20 was, mochten er bij ons geen vrijers komen. Toen ik 20 was, mocht Adriaan wel komen. Er kwamen gelijk twee andere mee voor ons Marietje en ons Bets.

Het hek was toen van de dam."
"Het is verschillende keren uitgeweest en ik ging dan weleens met een andere meid mee, maar bende gek. Ik ging toch terug naar Diny's."
"Het voelde gewoon goed. We draaiden steeds om elkaar heen. We mochten nog geen verkering hebben, maar we kwamen elkaar vaak tegen. Onderweg, in danstenten, uit de kerk. Zondags gingen we naar het lof en als het lof uit was stond hij aan de kerk. Te klotten, waar we naar toe gingen? En als we 's avonds ergens naar toe waren geweest en we gingen op huis aan, dan stond hij halverwege ergens in de steegt op mij te wachten om nog een beetje te buurten en te klooien. Nee, we hadden nog geen verkering."
"Het was scharrelen."
"Maar we konden elkaar niet missen en kwamen steeds weer bij elkaar terug."
"Nee, ik had niet zoveel concurrentie. Ik gaf om andere meiden ook geen donder om."
"Het was zo vertrouwd. We wachtten gewoon op elkaar. We hoorden bij elkaar, het voelde gewoon goed."
"Als het dan zo'n beetje uit was, kwam ik met de tractor of de dorskas langs hun en dan keken we hoe laat het was."
"Dan kwam hij als hij afgewerkt was. Ik zat op de verpleegsters-opleiding. Dan stond ie op mij te wachten en bracht hij me naar huis. Dat was spannend! "
"Een mooie tijd."

DINY HURKMANS
EN
ADRIAAN VAN DER LINDEN

1964
BEUKELAAR E 19
BEUKELAAR D 101

GEVEN U HIERMEDE KENNIS VAN HUN VOORGENOMEN HUWELIJK, WAARVAN DE INZEGENING ZAL PLAATS HEBBEN OP VRIJDAG 3 APRIL A.S. TIJDENS DE PLECHTIGE H. MIS DIE TOT HUN INTENTIE AAN GOD ZAL WORDEN OPGEDRAGEN OM 9.30 UUR IN DE PAROCHIEKERK VAN DE H. LAMBERTUS TE VEGHEL.

3 april 1964

RECEPTIE:
VAN 13.00 - 14.00 UUR

DAGADRES:
CAFÉ 'DE MOLEN', VEGHEL
W. V.D. GRAAF, MOLENSTRAAT

TOEKOMSTIG ADRES:
BEUKELAAR D 101A, VEGHEL

Bert
23 maart 1965

André
28 februari 1967

In touw

Boer worden ging niet door. Emigreren had Adriaan nog wel iets geleken, maar Diny wilde niet, dus Adriaan bleef. Hij leerde op de Rijkswerkplaats voor constructiebankwerker, maar werd vertegenwoordiger in touw voor De Visscher uit Steenwijk. Diny was verpleegster in het St Joseph-ziekenhuis in Veghel, maar stopte met werken toen de twee trouwden.

“Stoppen met werken moest”, vertelt Diny. “Als je na een jaar nog geen kinderen had, mocht je terugkomen.” Maar de kinderen kwamen en eigenlijk had Diny ook zat te doen. “Er was veel bedrijvigheid aan huis. Ik hield de telefoon en de administratie

bij.” Adriaan knikt. “Loonwerkers belden ’s nachts gerust op: ‘Ik zit zonder touw!’”
Heel even werd Adriaan zzp-er in het touw, maar al snel ging hij bij de CHV aan de slag, als nachtwaker en later in de postkamer, tot hij een andere roeping vond als groepsleider op een dagverblijf voor lichamelijk gehandicapten. “Ze hadden graag te doen met mij”, weet Adriaan, maar toch ging hij graag in de vut, want de boer in hem was weer tot leven gewekt toen Bert tuinder wilde worden. Wortels wassen, naar de veiling rijden, bloemkool sorteren, prei afwegen, dat deed Adriaan graag. Diny hielp mee én zorgde voor de koffie.

De droom van de boerderij werd waarheid, maar de tuinderij is inmiddels in de de opschaling van de landbouw gesneuveld. Geeft niks, want Adriaan heeft zijn oude werk weer opgepakt tussen de ouderen van de Hertoghof.
“Als er met een rolstoel iets is, of als er een noodsitutatie is dan kan Adriaan helpen”, vertelt Diny. “Wij zijn hier goed op onze plek. De mensen hebben een aanspreekpunt als er iets is, want Adriaan weet eigenlijk overal raad op, hij weet op alle vragen een antwoord en voor alle problemen weet hij een oplossing.”

De Muur

Het was in 1960 dat ‘spekpater’ Werenfried van Straaten-werd een chauffeur zocht voor een ‘rijdende kerk’. Adriaan was de enige van de Jonge Boerenstand die een vrachtwagenrijbewijs had en mocht een paar maanden mee met de Oostpriesterhulp om Duitse vluchtelingen uit Oost-Duitsland te helpen.

“Ik kan er wel een boek overschrijven, vertelt Adriaan, zo veel heeft hij er meegemaakt. “Ik heb nog een zwangere vrouw onder de prikkeldraad uitgehaald. De kapelwagen losgekoppeld en naar het ziekenhuis, maar eer we daar waren, was het kindje geboren. Ja, het was best gevaarlijk daar aan de oostzone.”
Hij is er samen met Diny nog vaak teruggeweest, op de plekken waar hij met de kapelwagen toerde. Het IJzeren Gordijn boeide, eerst mét bewakers en prikkeldraad, later klom Adriaan zelf in de torens.

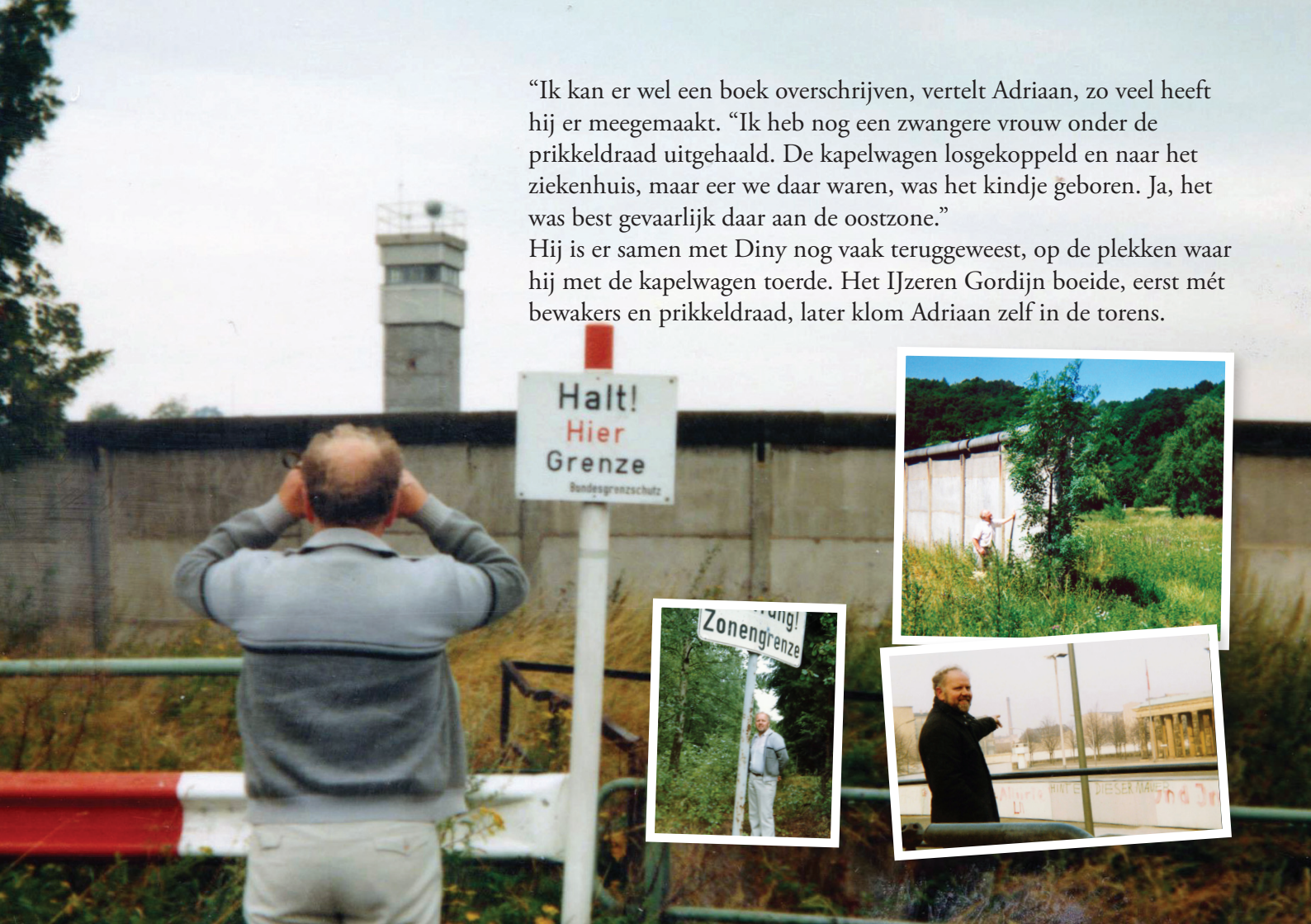

Auto's

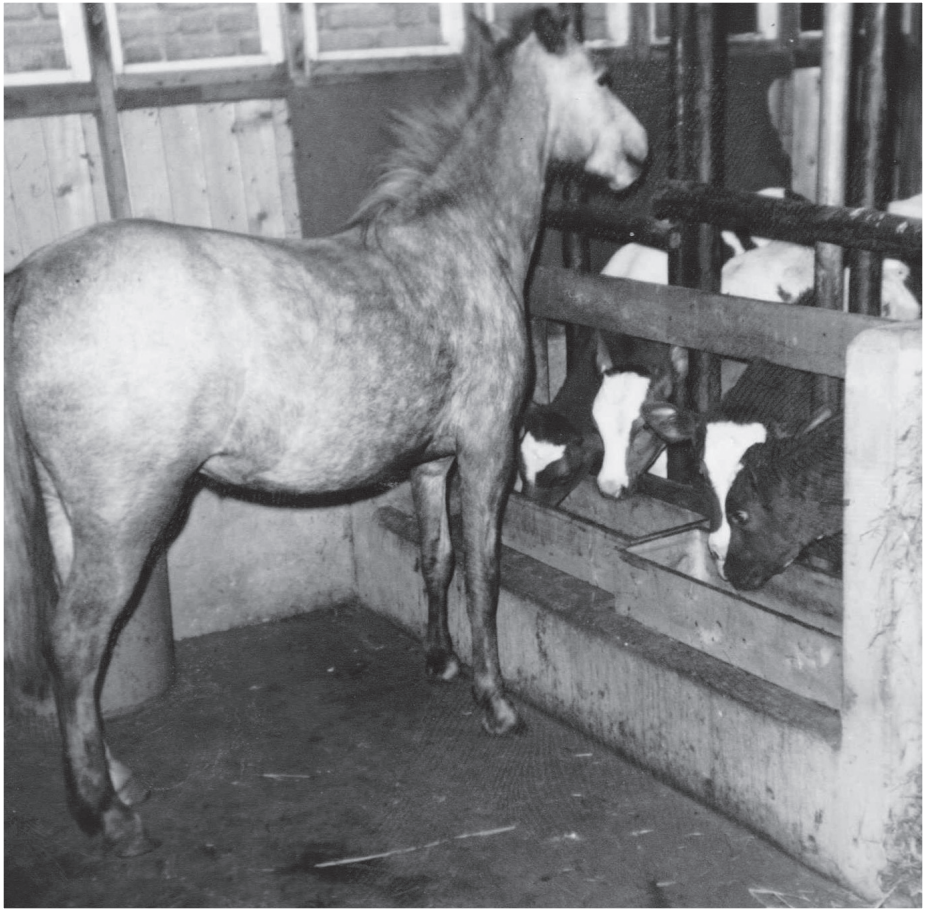

'Een pony

Een boerderij kopen, dat durfden Adriaan en Diny niet aan, maar hobbyboeren dat werden ze wel. Een varken, een paar kuuskes en een paardje. Ze vertroetelden de beesten. De kuuskes kregen bijvoorbeeld thee: "Zodat ze niet aan de spel raakten."

Hoogtepunt van de verwennerij was pony Mieke. "Op tv was er in die tijd een jeugdserie met een pony die van alles kon", vertelt Diny. "Dat wilden we ook." Mieke liep gewoon los buiten. "Er kwam toch geen verkeer langs", vertelt Adriaan. "Weleens fietsers die langskwamen: 'Er loopt een paard los!'. 'Oh, die zullen we die

die van alles kon, dat wilden we ook!'

weleens even gaan roepen." Diny knikt: "Dan pakte ik een trommel met wat brokjes erin en riep 'Mieke!' en dan kwam ze eraan gerend." Mieke werd zelfs geleerd om binnen te komen om te drinken. "De emmer water steeds verder binnen zetten en ook zorgen dat ze ze niet bang was van de slierten die er tegen de vliegen hingen."
Een pony in de keuken, dat was natuurlijk heel bijzonder. "We hadden ieder een nieuwe fiets gekocht bij de weduw van Booij Liewes", vertelt Adriaan. "Bij het afrekenen zat ze in de keuken toen de pony binnen kwam. Dat had ze niet door, want ze zat te schrijven. Ineens steekt-Mieke haar kop tussen ons, naar de tafel, want ze was gewend een suikerklontje te krijgen. Nou, die vrouw schrok en ze vloog omhoog!" "Ze kwam ook in de kamer", lacht Diny. "Dan zette ze allevier de poten bij elkaar en draaide weer om."

Tippie, Astor, Rocky

en logeetje Laika

Hobby's

HOERA!!!
50

Opa en oma

‘We hebben een mooi afwisselend leven gehad.
Dikwijls verhuisd, dikwijls een nieuw huis.
Altijd goede buren gehad. We hebben het altijd
goed gehad en gedaan wat we wilde doen’

Adriaan en Diny, 3 april 2014